Naputak za približavanje / Projekt 6
Galerija VN, Zagreb

Perspektive S
Galerija Karas, Zagreb

Razvoj tehničkih, medijskih, senzornih te multisenzornih struktura, sustava i jezika predviđenih za komuniciranje potaknuo me na istraživanje i proučavanje njihovih ekstenzija, mogućnosti i ograničenja. U svojim recentnim radovima propitujem relacije između određenih komunikacijskih sustava i jezika te senzora kojima odašiljemo i primamo poruke, njihove diferencijacije i nekompatibilnosti te nusprodukte koji proizlaze iz tih odnosa.
U *Katalogu* sam se bavila pitanjem percepcije mogućnosti prenošenja poruke putem umjetničkog rada i to ne samo u jednoj hermetičnoj relaciji, umjetnik – likovni kritičar – pasivan posjetitelj, nego sam u čitanje istog uključila širu populaciju.
Kroz svojevrsnu analogiju, razbijanjem standardiziranog oblika komuniciranja na likovnoj sceni te njegovim povezivanjem s problemom komunikacije u svakodnevnim životnim situacijama, proučavala sam problem emitiranja jednosmjerne poruke i neregistriranje povratnih reakcija na naše akcije, ponašanja i stavove.
Set od osamnaest skica radova iz serije *Perspektive S* putem elektronske pošte razaslala sam brojnim prijateljima i poznanicima. Odabrane osobe pripadnici su različitih socijalnih grupa, profesionalnih orijentacija te stupnja obrazovanja.
Sve odabranike zamolila sam da napišu kratak osvrt odnosno vlastiti doživljaj primljenih radova.
Katalog, odnosno ishod cijelog projekta upravo se nalazi se pred vama.

Martina Miholić

TIHE TOČKE NEDOGLEDA

Gledajući Martinin labirint linijskog crteža, čistog i konzistentnog, neopisivo me nešto vuklo ka Cortasarovim *Školicama*... Život kao tumačenje nečeg drugog što ne dostižemo, a tu nam je nadohvat ruke, tek da skočimo... Koliko mi god bili jasni ti prizori u svom vizualnom govoru, jedan dio značenja, razumijevanja, kao da mi izmiče.

Pokušavam se lišiti načina izvedbe... Medija... Strukture i izvedbenog procesa jer me očito zanima ono idejno. Čini mi se važnom struktura pokretačkih, stvaralačkih poticaja autorice.

Jedna jedina riječ u Martininoj izjavi o vlastitom radu mi odzvanja kao prava: hermetičnost. Ne radi se tu o hermetičnosti kao nedostupnosti ili nepropusnoj zatvorenosti, već o vlastitosti koja se otuđila. Vlastitosti koja se obraća unutrašnjem svijetu, koristeći pritom, vizualne kodove onog vanjskog: urbanog i društvenog.

Kreiranim kubusima, isječcima prostora, pridodane su dimenzije osobne perspektive, udaljene od stvarnih predodžbi i realnih konstalacija među stvarima, pojavama, individuama. Apsolutnost vremena i prostora je izmijenjena, promijenjena, negirana, dovedena u pitanje. Martinine radove, u ovom slučaju, vidim kao graničenja između zadovoljavajuće stvarnosti i jednostavne i intimne kontemplacije o unutarnjem svijetu. Rekapitulacijom i zatim rekonstrukcijom viđenog i domišljenog, stvorena su, sitno i oštro ocrtana, gotovo hermetična i nepomična stanja stvari.

Stvorena je atmosfera bešumnosti... Sterilne tišine... Tišina se tu pojavljuje, na čas kao metaforični element pročišćenosti kreirane situacije i međusobnih, prostorno zadanih, odnosa, na čas kao ezoteričnost misli... Ona je neminovna posljedica neprestane i kontinuirane sinestetičnosti unutrašnjeg i vanjskog. Ovo je začahurena melankolija koja biva zbunjivana i zaustavljana brojnošću mogućih točki nedogleda.

No, upravo je iščitavanje rada tečno i fluidno, nikad istoznačno, nikad konačno. Možda je baš to ona misao ili spoznaja koja mi, kao promatraču i potencijalnom interpretatoru izmiče...

Alma Trauber

Ovo što vidim neodoljivo podsjeća na SkorDisk Enigme.

a) Propaganda najbliža ovome što vidim:

Volite prolaziti nivoe, istraživati blaga, sakupljati razne stvarčice ili biti u ulozi Indiana Jonesa na jedan dan? Ako se prepoznajete u barem jednoj ponuđenoj stvari, onda su arkadne igrice baš za vas!

b) Propaganda najbliža ovome što vidim:

Još ste kao mali rješavali razne zagonetke, imali pet iz matematike i uvijek su vam govorili: „Jao, kako pametno dijete!“ Mi vam to nećemo govoriti, ali zato imamo igre za razmišljanje kako ne biste mentalno zahrđali!

U ovom obliku:
Your browser may not support display of this image.

Sa skorim raspletom:
Your browser may not support display of this image.

I liked it a lot.
This totally reminded me of some of her drawings: http://gizmodo.com/5408454/apple-exec-wants-you-to-puke-all-over-his-mind+bending-backyard-deck

Daniel Grieshofer

Vidim tinejdžera koji sjedi na stolici za bebe u autu. Zbog te stolice zaključujem da je najvjerojatnije invalid ili osoba s posebnim potrebama. Kocka u kojoj se nalazi predstavlja njegovu ograničenost u odnosu na svijet. Njegov utjecaj doseže toliko koliko i kocka koja ga okružuje. Šuma koja se oko njega nalazi predstavlja njegove misli, a točke u krajnjoj lijevoj strani su njegov IQ, ne veći od onog šumske jagode.

0. isprepletenost, gnijezdo, zajedništvo
1. fantasy of flouting
2. nevidljiva oštrina pogleda
3. lost childhood
4. koji je pravi put do cilja...
5. razigrana statična akcija trenutka
6. safety
7. illusion
8. bespuće radoznalosti
9. potraga, lov
10. touch my emotions
11. razigrana klaustrofobija
12. mali korak
13. struktura igre
14. stabilnost
15. pokušaj promjene
16. bespuće pokušaja
17. moj prostor
18. nedokučiva stvarnost

Deajana Petricic

0. in between structure and disorder
1. normal null
2. inside the impact of the box
3. playful
4. scale
5. it is all about hunting
6. where am I?
7. Under normal null
8. walking the line
9. out of reach
10. taking a look to the past
11. in scale
12. think it is a bubble!
13. getting out of the flatness
14. Dolly
15. fly
16. loneliness
17. protected childhood
18. influence

Grafike u meni pobuđuju osjećaj samoće. Osjećaje hladnoće i udaljenosti ljudi međusobno, kao i njihove udaljenosti od prirode... Imam osjećaj da si (da je M.) to i htjela izazvati u ljudima... I to sve u okvirima današnjeg pomalo odvratnog elektroničkog doba. Doba kompjutera tj. interneta, mobitela, itd. koji nas "zbližavaju" i povezuju, a u isto vrijeme otuđuju, ne dozvoljavajući nam fizički kontakt s okolinom... Upravo onaj kontakt s prirodom i ljudima koji nam stvara toplinu u srcima...

Dinko Sinovčić

•

SOME TOYS I WILL ALWAYS REMEMBER, SOME I WON'T

This morning i wake up on a floor surrounded by children toys. Small ones - mice, cats, weasels, and big ones like elephants, sea bears and giraffes, all staring at me in their furry costumes. I look back at them and think I must have been dreaming or I am finally going crazy.
Next time i open my eyes they are all closer, some of them clinging to my toes sensing warm but not in the way puppets do. They raise and start to walk towards my head. Suddenly tiger's leg is in my mouth and kittens fill the space on my stomach.
This morning toys would fill up every single atom of space in my room and I wonder why I don't feel scared at all. I didn't have much toys when I was young due to the nonmaterialistic views on the world of my clerical parents and thought of people, especially adults, who collect puppets as slightly deranged.
There is this girl I know who lives in house with her mum which looks like Disneyland owned by Timothy Leary and every surface, I mean really every, even toilet seat and soil in the plant pots, is filled with variations of cartoon characters having a most delirious disneyesque orgy, thousands of them stacked upon one another, some of them miniatures, some edible, some clinging from the ceiling.
There is this guy that I don't know who lives in a house in Vancouver with 12 real size dolls, Cindy, Cynthia, Nives Celsius, Cassandra, and other 8 whose names starting with letter "sea" I don't remember and this morning like all others he dresses them up in fabric softened clothes, paints their little waxy fingers and toenails with nail polish color of all overly-sugar-containing food in the world, and serves them warm coffee supported by oven baked waffles with peach marmalade. I wonder if those beautiful android women are jealous of each other as women usually are when there is more than one in a house, and how do tell him they have to go to the ladies room when their mouth is locked? Is there peace and harmony in C sillicone valley all the time?
This morning is this morning and not some other morning that i will spend thinking about things that matter but maybe only to me.

Jako čudna slika. Prevladavaju crna i bijela boja, a mislim da te boje pokazuju stanje ljudskog uma i njegovo psihičko stanje. Crna boja oduvijek predstavlja nešto loše, zlo, nakazno, dok bijela boja predstavlja nadu i sigurnost. Osoba na slici djeluje potišteno i u neodređenom je prostoru. Na prvi pogled izgleda emocionalno nestabilno i nesigurno, kao da traži nešto u tom trenutku. Mislim da traži izlaz iz ove situacije. Crnom bojom su prikazana dva drveta. Mislim, grane drveta su savijene, a to nam sugerira ili navješta nešto loše za osobu na slici. Uz to mjeri i vodostaj. To nas navodi na poplavu.

Filip Kardum

Sliku moram priznati baš i ne razumijem. Na njoj se dečko, od otprilike 13, 14 godina igra s, valjda, nekim autićem, ne vidi se baš. Izgleda mi veselo i zaigrano pa je sigurno da mu se sviđa. Tu imamo i kontrast bijele i crne, što je prikazano na ovim zastavicama. Može biti da se igra i špekulama. Podloga je, ako dobro vidim, nešto poput golf terena.

NEDJELJA, KRVAVICA, NEDJELJA

— ne daješ mi povod za napredak
— krov nad glavom čini me klasičnim zadatkom
— i druge su fasade postale poprišta borbe
— antun šoljan je čapljoubojica
— pecam s onu stranu poprečnog presjeka
— kad ostare, oblici umiru na groblju slonova
— čovjek je stil srljanja u prostor
— život je naknada za nabrajanje
— možda je pjesma umrla od upale internet-limfe
— mi tražimo uzroke tamo gdje drugi pronalaze *escape button*
— obdaren, 19 cm, izdržljiv, htio bi se jebati s gluhima
— dok je bio serijski ubojica, ostavljao je čašu mlijeka na mjestu zločina
— pod gramatikom podrazumijevam ono što inače ne razumijem
— kad *uguglam* bergen-belsen izađu neke kamp kućice
— ploha je u svom začetku zamišljena kao igra, ako ne i obrnuto
— ako se računa ljubav, računa se i izbočina u geometriji
— stvaranje prilagođenih zaglavlja i podnožja samo je fraza koja ništa ne znači

Goran Milaković

Ej! Ej!
Što je najbitnije, právo su mi likovno jaki. Je li ti ovo završava kao print?
Ali je prepuno simbola, kontrasta tog prostora, zatvorenog i otvorenog.
Ovo je likovno obogaćeno, právo, ali ne znam na što ciljaš tačno.
Ovo je stvarno likovno jako i snažno za suvremeni crtež. Mislim da bi uz još par sitnih poteza boje dobila strašno dobru kombinaciju klasičnog i suvremenog. Vidim da je jako nabijeno u konceptualnom smislu, s ovim torpedom i djetetom koje čita knjigu i to mi otvara dugu i opširnu filozofsku priču.

Nije mi jasno kako u staklo pretvaraš.

Dovoljna je mala intervencija boje ili čak samo akcent linije ili mrlje i mislim da dobivaš originalan rad i na tom polju. Ove kooordinate linija i i njihovo prepletanje pa oslobađanje do jedne slobodne mi je právo inspirativno.
A koji program koristiš za ovo crtanje?

Goran Ristić

Smatram da su ovi radovi užasno dobro napravljeni, ustvari genijalni. Najviše od svega mi se sviđa kako ste uspjeli sve na slici uskladiti da bi na kraju izgledala kao simfonija. Super mi je to ocrtavanje prostora linijom, time baš dolazi do izražaja. Odlično ste ubacili ljude u slike kako bi dobile određenu dozu života. Drveće na slikama je genijalno napravljeno jer se savršeno uklapa u prostor, a mislim da baš i nije lako ubaciti takav element u ovakve slike.

Najviše mi se sviđa slika s dva dječaka koji sjede i nešto igraju. Mislim da je slika stvarno odlična. Jako mi se sviđa to ocrtavanje prostora koje ne daje živost, a vi ste ubacili drveće i djecu koji su živa proroda i to stvarno izgleda genijalno.

Ono što me najviše oduševljava kod ovih slika jest simfonija. Smatram da ste odlično ubacili neke totalno drukčije stvari u jedno i stvarno izgleda odlično.

Moram reći da je ova slika s beskonačnim prostorom i ubačenim roniocima odlična jer se taj beskonačni prostor i more stvarno odlično poklapaju. Sve pohvale slikaru još jednom na usklađivanju totalno različitih stvari.

Gordan Poljak

Fluffy uzima svakodnevne situacije ljudskog života i smješta ih u bespuća monotone ortogonalne kompjuterske grafike. Vektorski crteži likova su izgubljeni neočekivanim kontekstom i naizmjence definirani točnom dispozicijom u prostornim mrežama. Čovjek se pronalazi u tehnološkom svijetu interneta i digitalnog života, ali se i sukobljava s njim.

Ipak, mrtvilo vektorske mreže dobiva posebnu poetičnost pažljivom kompozicijom. Ispruženi dječak na plaži iznad kojeg leti cepelin s mnoštvom izolinija ili dan ribarenja i igre na jezeru koju okviruje kubična mreža, podsjećaju na izvučenu scenu iz sjećanja bilo čijeg djetinjstva. Možda upravo redukcijom na osnovne elemente, Fluffy predlaže da se ovaj rad tiče svakog od nas.

Ovo je osvještavanje digitalnog čovjeka, predviđanje naše (virtualne) budućnosti, lirična uspomena oživljena tehnologijom. Sve je to tek početak shvaćanja ovog rada, koji je svakako među pionirskim radovima ove teme na prostoru Hrvatske.

1. Drveće. Prvo što primijetiš – drveće. Zatim šok kad primijetiš dijete. Drveće mi djeluje kao da raste pred mojim očima. Upravo ovdje i upravo sada.

2. Nesvjesnost događanja oko nas. Bezbrižnost djetinjstva i igre, a s druge strane pokušaj kontrole i vlasti. Vidim to kao izvođenje pokusa nad djetetom koje nije ni svjesno što mu se zapravo događa.

3. Ajme! Zastrašujuće. Zbog promjena dimenzija, kuta gledanja i položaja u prostoru. Sviđa mi se. Hrabro.

4. Djeluje mi kao da je drvo pokretno i pokušava sačuvati spontanost i ljepotu dječje igre od podmukle i zle stvarnosti. Smirujuće.

5. Podsjeća me na kazališnu predstavu. Dvije različite priče istovremeno na sceni. čekam kada će se i kako ispreplesti i povezati.

6. Sigurnost. Život. Spas. Prve asocijacije na sliku. Kao da plutaju usred oceana. Osmijeh na dječakovu licu i dobrota koja se vidi u očima psa odaju osjećaj sreće, usprkos izoliranosti koja se istovremeno može vidjeti.

7. Kao da čujem zvuk nekog motora koji se jednolično pokreće unutar cepelina/balona. A dijete ima svoj svijet i ne obazire se ni na što oko sebe, uživa u životu. A motor i dalje jednolično zuji.

8. Statistike. Rezultati. Prosjek. Izoliranost. Zbunjuje me to miješanje svjetova, oblika i dimenzija. Nešto novo. Drugačije.

9. Ovo vidim kao kaširanu skulpturu. Voljela bih vidjeti živog psa i doživjeti tu njegovu znatiželju i istraživanje. Bilo bi odlično imati priliku pogledati ovu skulpturu iz svih mogućih kuteva.

Iva Bunčić

U određenom kvadratnom prostoru se događa jedna stvarnost, a ona se nalazi u beskrajnom vremenu i na nepoznatom mjestu. Likovi dječaka i odraslih kao da ističu kontrast tih prostora oko njih. Čini se da se radnje odraslih ne razlikuju od dječjeg istraživanja...

Njezini radovi, na prvi pogled, omeđeni strogom linearnom, arhitektonski nacrtnom, pravilnošću zapravo u uklopljenim sitnim detaljima, poput razigrane djece, ribiča ili ronioca, otkrivaju nemirni duh Martinine osobnosti omeđen strogim društvenim normama. Igra je u ozbiljnom svijetu za mnoge izazov, ali ne i za Martinu. Za nju je to idejna realnost.

Ivana Pinter

SUVREMENI AUTOPORTRET UMJETNIKA

Autoportret kao forma u ovom slučaju možda i nije nešto na što bi u prvi tren pomislio promatrač, ali on je itekako prisutan pred njim, iako je sama pojavnost umjetnika odsutna. Suvremeni svijet kao izrazito vizualno igralište donio je mnoge promjene u percepciji umjetnika kao persone, on u tom kontekstu gubi bitnost svoje materijalne pojavnosti i sebe percipira kroz misaone procese, slike i iskustva koji ga čine posebnim i jedinstvenim. Na tragu toga su i radovi Martine Miholić koja u ovoj seriji predstavlja vlastite motive i slike koji su svima bliski i poznati, ali način na koji su postavljeni stvara potrebu za simboličkim iščitavanjem prisutnog. Martina u svojim radovima kroz tehniku, ali i velik dio motiva koji spadaju u perspektivne mreže ne stvara intimistički svijet vlastitog bića, već naznačava prostranstvo koje ostaje prazno, a time i skriveno upućujući na dozu suzdržanosti i potrebu za očuvanjem privatnosti. Ograničavajući se na određeni set motiva koji su postavljeni kaotično, izvan prirodnog okruženja i konteksta, ona daje limitiranu sliku sebe, detalj koji u trenutnoj situaciji smatra bitnim ili samo prisutnim. Kroz te simbole mogu se iščitati njezine težnje, shvaćanja, ali i odnos prema svijetu koji je okružuje u ovom trenutku s naglašenim karakterom promjenjivosti.

....i prelijepi su! Jako... Toplo i senzualno... Nekako humano, kao neki prikazi zaboravljenog grada i ljudske vrste... Tako sam ja to doživjela. Podsjetilo me na virtualne memorije... Možda griješim, ali to mi je bio prvi dojam. U kojem si to mediju mislila ostvariti? Strašno neobično, ali ja sam to vidjela kao KRISTALNU konstrukciju. Mada, kad malo više razmisljam, definitivno mi izgleda kao scan nečijeg mozga...
Bliski su mi sadržajno i mislim da razumijem tu *mišung* estetiku. Ali kažem ti, ti tvoji radovi su mi onako... Kao da uzmeš čip iz nečijeg mozga pa se komp *zbrejka* dok ga učitava... Nekako *matriksasto*... Baš neobično i zanimljivo!

Jelena Kovačević

NAPUTAK ZA PRIBLIŽAVANJE

Polja izoliranih svjetova, otuđene komunikacije.
Puno se puta zapitam ostavlja li rad umjetnika kod promatrača dojam otuđenog polja nedostupnog širem krugu gledatelja (slušatelja), koji su u mogućnosti percipirati to djelo, ne obaziruć se na tehniku i vrstu izražavanja.
Nemogućnost prihvaćanja novog stvara se zbog izoliranosti, povlačenja u naš mali svijet u kojem smo sigurni, ali zapravo sputani jer nas strah od novog zatvara u ograničene svjetove, umjetne zidove i zapreke, koje gradimo oko sebe.
Umjetnički nam izričaj postaje nešto strano, straši nas jer nismo naučeni iščitati poruku koja nije samo za izabrane.

Je li bolje kada umjetnost postavlja pitanja ili kada to činimo sami?
Što činiti kada izgleda da nam se nešto prešućuje?

Prešućivanje u umjetnosti je poziv na komunikaciju. Na nama je da se odazovemo ili ne.
U Martininom se slučaju upravo o tome radi, ne govori nam sve. Zapravo, kaže nam vrlo malo. Rekao bih, i bolje.
Kao što sam jednom prilikom pročitao njene zabilješke o vlastitom radu koje su bile u formi *keywords*, tako su i njeni radovi u formi *keyframes*. Dosljedno. Iako mi popularni termini obično idu na živce, kao i upotreba *keywordsa*, ovdje je to način na koji nam se obraća radovima. Dakle, osim što je dosljedno i legitimno je.
Ono što je prešućeno pobuđuje sumnju i pritom nemojmo sumnji davati negativne konotacije. Gledajmo je kao saveznicu.
Jesu li Martinini radovi dizajnirani da bi nam nešto otkrili?
Jesu li nedovršeni i ako jesu, zašto?
Je li spremna otkriti karte do kraja?
Je li čuvanje aduta slabost ili vrlina?

S obzirom da nam prešućuje, odnosno, da primijenim nježniji izraz, da nam nagovještava svojim radovima, na meni je da uzvratim istom mjerom – da uzvratim protupitanjima.

Igor Kuduz

Nisam prevelik poznavatelj umjetnosti, dapače, nisam nikakav poznavatelj umjetnosti. Bio sam na puno izložbi, trabunjao po Louvru i gledao svjetski poznate slike, a reakcija mi je bila: "Slika kao slika." Nisam lik koji će stajati sat vremena ispred slika i diviti se pejzažu, boji kose, obliku nosa i slično.

No ove slike su me doista impresionirale.

Cjelokupna skica mi je super, no najbolje mi izgledaju neki stini detalji, pogotovo na dvije slike.

Prva je slika na kojoj dva čovjeka pecaju. Savršeno je napravljen prikaz pecanja, voda do koljena, štap savinut od strane ribe i košara spremna da uhvati ulov. No najbolji dio slike je u donjem desnom kutu, gdje se dva djeteta igraju "slijepog miša". Totalno su nevezano ubačeni u tu 3D prostoriju, *minding their own business*, to daje totalno drukčiji pogled na sliku.

A druga je slika ona s malom Azijatkinjom. Ubačena u taj prostor između ta dva "mrtva" drveta, daje određeni život u tu sliku. Kao da želi reći da se u svakoj lošoj situaciji dâ pronaći nešto dobro, novo, pozitivno.

Stvarno su me impresionirale slike. Ne znam što da vam više kažem osim da su genijalne.

O čemu ovisi naša percepcija stvarnosti? Količina informacija kojima smo svakodnevno izloženi utječe na našu svijest. Budući da kao ljudska bića nismo sposobni u potpunosti razumjeti prirodu koja nas okružuje i čiji smo dio, automatski vršimo obradu putem koje filtriramo suvišne pojedinosti. Na temelju toga stvaramo unutarnji sustav vrijednosti koji potom dalje prenosimo. Stupanj i oblik projekcije vlastitih vrijednosti na okolinu uvelike su uvjetovani odgojem i stečenim navikama. Osobni svjetonazor nastaje i razvija se na temelju dostupnih podataka i naše sposobnosti razumijevanja. Ljudski ego igra važnu ulogu u prilagodbi i preživljavanju.

Martina na ilustrativan način ocrtava osnovne karakteristike, specifične za nas kao misaona, kulturna bića. Njezino stvaralaštvo dijelim na dvije cjeline. Umjetnica je na nekim radovima jasno naznačila granicu između pojedinca (koji se nalazi unutar vlastitog prostora) i "vanjskog svijeta", tj. šire stvarnosti. Likovi "plove" unutar intimne čahure na čijim se zidovima povremeno pojavljuju prizori svijeta izvan njihove kontrole, sveprisutne stvarnosti koja kao da obuhvaća subjektivni, emocionalni prostor. Na drugim radovima nema jasno istaknute granice između vanjštine i imaginacije, općeg i subjektivnog. Promatrač stječe dojam da sam pojedinac ili grupa svojim djelovanjem u potpunosti oblikuju prostor koji ih okružuje. Možda nam autorica pruža dodatan uvid u proces uvođenja vanjskog u subjektivno. Unatoč tome uvijek postoji naznaka o prisustvu nečeg većeg i tajnovitog izvan postojećih okvira. To je linija koja tematski sve povezuje u jednu cjelinu. Na većini radova širi prostor je prisutan uglavnom u obliku siluete ili jednostavnog reljefa lišenog svih suvišnih simbola. Kontrast između detaljima ispunjenog intimnog polja i masivne reljefne mreže ili praznine stvara određenu dinamiku i uvodi nas, promatrače, u priču. Stekao sam dojam da sama autorica poziva gledateljstvo na aktivno sudjelovanje u razvoju tematike njenog djela. Promatrač svojom imaginacijom realizira priču u stvarnom prostoru.

U ovim je radovima naglasak na liniji. Na crtežima dominira čvrsti grafički geometrizam koji povremeno prekidaju dodatni detalji poput drveća ili likova koji i sami donekle djeluju statično, najviše zbog činjenice da su uglavnom okruženi pravilnim oblicima, dok se pojedini čak i ponavljaju u istom položaju. Praznine se javljaju kao vizualni kontrast linearnoj kompoziciji stvarajući time ravnotežu.

Radovi sadrže snažnu tematsku i reprezentativnu poveznicu, ali naglasak je ipak na simbolizmu, tj. priči.

Zagreb 27. 10. 2009.

Jurica Vranješević, *Akad. slikar-grafičar*

Martinini radovi odmah podsjećaju na sekvence *wireframeova* odnosno *keyframeova* video *editora*... Koristi medij vektora kao sredstvo dodatnog pojednostavljivanja i apstrahiranja nekog virtualnog prostora. Iako je mrežom sugerirana trodimenzionalnost, čini se istovremeno da je i negirana izmjenjivanjem punih i praznih ploha te se nekom izblijedjelom *photocopy* teksturom, dobiva dojam postojanja neke paralelne dimenzije, ogoljenog prostora, lišenog emocija... S apsurdnim kombinacijama nespojivih sekvenca, kako prostorno tako i logički, ovo podsjeća na tijek snova.
Cijelo vrijeme se provlači neki jezivi osjećaj, više odsutnosti, nego prisutnosti jer iako su likovi integrirani u prostor nisu s njim interaktivni... To uspješno producira stalnu jezivu napetost i gotovo opsesivnu zainteresiranost pomatrača.
Cjelokupni je dojam nekakva artificijelna dizajnirana skica za život, *cut-out photoshopanih* preslika nečijih ili ničijih (a istovremeno univerzalno moguće i osobnih) anonimnih, nasumično spojenih momenata iz života, koji je sveden na nerazumljiv apstraktan, necjelovit, nedovršen i nepostojan kolaž... Shema, skica, koja dodatno vješto, potencirano prirodnom veličinom *printa* te iznimno jakim perspektivnim uvlačenjem u prostor s promatračem, igra određenu mentalnu križaljku pokušaja ispunjavanja i povezivanja činjenica, koje bi dale odgovor ili našle zajednički veznik kakvog kognitivnog tumačenja tog umjetnog kvazinarativnog okoliša, koji na kraju nevjerojatno počinje aludirati i stapati se s dvodimenzionalnošću i površnošću života koji svakodnevno konzumiramo.

Na ovoj slici je jasno ocrtan kontrast, jasne su granice između crnog i bijelog. Slika se sastoji od puno sitnih detalja što je na prvi pogled jako zbunjujuće. Na slici se nalazi jedno veliko stablo i dva mala, a iza, tj. pored, s lijeve strane su dva djeteta koja se igraju na podu na kojem je iscrtano puno, puno kvadrata popunjenih pravilno raspoređenim točkicama. Zidovi i strop se isto sastoje od kvadrata i pravokutnika koji nisu jasno određeni, već su obrubljeni iscrtanim linijama koje nam daju dojam pravilnih oblika, što oni zapravo nisu. Slika je vrlo složena i u većini dijelova slike se nalazi granje i svakakvi oblici. Slika nam daje dojam kao da je to jedina prostorija iz koje izviru stabla i granje. Vrlo je jasno da se tu radi o tehnici crno-bijelo, iako ne znamo je li crna ili bijela pozadina, iako je logično da je pozadina bijela. Slika mi se osobno ne sviđa jer nije pravilna i ovo drveće, odn. stabla mi kvare opći dojam.

Katja Bednjanec

Moram ti reći... Ja sam gluh! Nema problema i ne smeta mi. :))))

Sve su ti slike za izložbu. Ove slike mi se općenito sviđaju (broj 3,12 i 16), a i ostale slike su super! Slike su čudo i meni se sviđaju!!!

Slike broj 3,12 i 16 mi se sviđaju.

3. – Crna i bijela boja. Dječaci su igrači, a ispred je šuma. Sjede na punim kvadratima. Ovi kvadrati su zatvoreni, bez sunca, oblaka, zraka. Ima puno grana iz šume. Ova slika je privlačna.

12. – Slatko dijete. On je gol i nosi kratke hlače. Ma nema nikoga, samo jedno tužno dijete! Izgleda kao da je jesen i da je zato mrtva priroda!

16. - Dva muškarca stoje na moru i love ribu ili gaće? Ali ovo nije more nego nešto mrežasto sve je bijelo i prazno.

Eto kraj! :D

Slika je stvorena u dvjema kontrasnim bojama, crnoj i bijeloj. Mislim da je svakako autor htio naglasiti taj kontrast i njime možda reći da su život i svijet crnobijeli?!
U prvom planu je stablo, debelo i crno. Mislim da je to stablo postavljeno u prvi plan kao pokazatelj moći prirode i njene uloge u ljudskom životu. U drugom planu nalaze se ljudi, točnije dječak u sjedećem položaju i druga osoba koja se jedva vidi iza stabla – možda opet kao pokazatelj moći prirode da izbriše ljudske živote tj. pokazatelj prolaznosti ljudskog života i da je priroda bila prva i da će i ostati, a mi odlazimo. U pozadini nije beskraj već se čini kao da su stabla i ljudi u nekoj prostoriji, mislim da je razlog autorova želja da prikaže ograničenost ljudskog uma i života.

Larisa Burić

Slika prikazuje malo dijete u šumi. Dijete je prikovano u odvojenoj kocki od šume i još je u stolici za bebu. To prikazuje da je dijete skriveno na sigurnom od vanjskog svijeta. Ali mora s vremenom naći svoje mjesto u šumi, tj. svijetu. Neke grane već prodiru u kocku, a to znači da je sve bliže odrastanju.
Čovjek je kao dijete prazna plaža i tijekom cijelog života skuplja znanje i iskustvo, kojim se kasnije može koristiti i snalaziti se u vanjskom svijetu.

Ovo nema smisla. Ne razumijem. Jako je apstraktno. Netko je zaboravio dodati boje. Vidim dva čovjeka ne razumijem što pokušavaju postići. Čini mi se da je to slika u slici. Pa me vjerojatno zato zbunjuje, a možda jednostavno nisam umjetnička duša pa zato ne razumijem.

Maks Ferjanić

Radovi?

Osjećaj: čudno, poetično,
zbunjujuće, intimno i strano
u jednom, usamljeno, maleni
smo naspram velikog upitnika,
svijest – podsvijest, strah,
krhkost, ranjivost, zaštićenost.

Sve u jednom, a sve emocije
unutar jedne minute
promatranja.

dakle
sjebane perspektive
i dimenzije
probadaju se
i to bode u oko
ne znam jesu li poanta koordinatni sustavi
jer ako su poanta potrgane perspektive onda su oni suvišni
nije potreban koordinantni sustav da vidiš da su “fakt”
konkretno mislim na zatvaranje prostora u kocke
bolje bi bilo da su te kocke nevidljive i da samo tebi služe za slaganje scene
ako su ideja bili *wireframeovi* onda je bolja solucija za to neki 3D program
i volumeni

Marijan Vrbančić

Zanimljivo je kako živimo okruženi prostorom kojeg nismo svjesni, neki od radova su mi otvorili neke nove poglede na perspektivu i kontekst ljudi u prostorima.
Zanimljivo jako.
Sori ako je glupo, meni je to prva asocijacija.
Super su mi detalji.
Ali stvarno je zanimljivo.
Evo sad sam pogledao još jednom.
Sviđa mi se kako npr. ribiči sami po sebi mogu funkcionirati, ali kad ih omeđiš najjednostavnijim prostorom, dobiješ neki potpuno neki drugi kontekst.
Baš mi je drago... O svakoj slici (Ovo se zove slika ili grafika ili kako?) bih mogao napisati ponešto jer su mi sve zanimljive. Trebala bi stavit opciju ko na *fejsu – like*. :):)

Izmicanjem čovjeka i njegovih aktivnosti iz uobičajenog konteksta, oni poprimaju drugo značenje, koje na promatrača ima učinak suprotan kognitivnoj mapi. Promijenjen kontekst postaje prostor kritičkog promatranja aktivnosti, a povratak u stvarno okruženje omogućuje provjeru značenja. Kao da je Madelon Vriesendorp nasumce odabrane ljude postavila na Il Monumento Continuo (Superstudio), bez njihova znanja.

Ne znam znate li za Superstudio. To je jedna organizacija arhitekata koja je djelovala 60-ih godina. Martinine sam radove protumačila pomoću njihovih, nadam se da nisam pogriješila pa si možda malo škicni na netu, imam ja i knjigu ako vas zanima...
Nadam se da će ovo biti OK!

Puse,

Nika Baričić

Sviđa mi se cijela perspektiva zatvorenog prostora. Dijete označava sadašnjost i nekakav STOP u cijeloj toj kompoziciji jer se zapravo cijela radnja i promjene događaju nepomično oko njega, sporo, ali se događaju.

Posebna je ona s djetetom iznad zastavica i praznim prostorom jer ta me podsjeća na kontrolu stvari koje ovise o pojedincu. Dječak nema neku pozadinu i može je sam promijeniti i napraviti.

Zatvorenost kvadrata je kao nekakav izlog u poseban svijet (proziran, ali ograđen).

Cijeli rad me asocira na reklamu za MTV Adria 2009/2010.

Super su mi.
Baš mi imaju nešto.
Baš se vidi da si pustila podsvijest da ti radi,
a to ti je meni super.
Ja volim kad umjetnici unesu
taj jedan mali *tač* nadrealizma...
...a kad ja volim te podsvijesne stvari :),
i te neke arhetipske teme :).
Ne mogu si pomoći nikako.
Zato mi se kod Martine svidjela ona s malim
djetetom i odraslom osobom,
kao mala curica i majka,
a dolje muškarac koji drži ruke prema njima,
kao da su mu nedostižne.
Super mi je ta.
Kao da je neku arhetipsku temu dotakla. ;)
Super mi je
što kad ljudi otvore podsvijest počnu baš izlaziti te
neke nevjerojatne teme.
To mi je zakon.

Nina Bešlić

Dva čovjeka, pretpostavljam prijatelji, odlaze u ribolov. Love u nekom močvarnom području. To se vidi po tome što hodaju, a nisu u čamcu, a niti izgleda kao da kreću prema čamcu. U daljini iza njih se igraju dva djeteta. Cijela slika bi djelovala potpuno prirodno da umjesto ove futurističke pozadine, bude neko prirodno okruženje, kao na primjer šuma u sklopu koje se nalazi močvara gdje dva čovjeka love ribu.

JPG 1) Suludo. Razmišlja. Trud. Ingeniozno. Projekt.
JPG 10) Reakcija: Kaj je ovo?! Niš mi nije jasno.
JPG 11) Zanimljivo.
JPG 12) Kina.
JPG 13) Pitanje: Ko tu koga??
JPG 14) Smisao – vrhunac.
JPG 15) Lost in the Universe of Frida Kahlo -
JPG 16) Pobjegli su s prošle slike...
JPG 17) Lucky One!
JPG 18) Od malena...
JPG 2) Opijenost. Halucinacija. Nema mirisa. Nema okusa. Ni boja. Krah.
JPG 3) Opasnost.
JPG 4) Operacija Barba-rosa
JPG 5) Oni su uporni. Fakat.
JPG 6) Vezi me od ničega/svačega
JPG 7) LE GRAND VIZIJA
JPG 8) Učinci / bez kompromisa / bez pitanja / bez izbora / leptiri.
JPG 9) ... & silly walks!!
JPG) Još malo nema smisla.

Petra Komadina

My opinion (2 her great (art)work):-) Immanuel Kant and his aesthetics! Deeply oldschool wiev of art ... you know... Descartes and his geometry. No psychology stuffs.
Apriori art of us (human):-) dateless -great- work.

Pavel

Slika ispred mene prikazuje nekoliko figura postavljenih zajedno u jednu formu. Prva figura koja se primjećuje je cepelin nad lijevim zidom. To je najstarija figura na slici jer su oni davno bili prisutni u zraku i možda je baš zato to važan dio likovnog. Eksplozija Hindenburga je bila tragičan događaj, koji je prevladao ekspresionizam prije 2 svj. rata.
Dijete na podu pokazuje važnost koju ima nova generacija. Svijet ima dosta problema danas i možda to pokazuje da trebamo novu generaciju naučiti kako da poboljša svijet.
Uglavnom, mislim da ovo nije obična slika, nego pokazuje ono važno. Budući da je cepelin star, označava povijest, a naravno, povijest je važna. Ova slika pokazuje sve važnosti u jednoj sobi, sa zaštitom vode nad njom.

Robert Hržić

Kad sam počela gledati *Katalog*, bila sam pomalo zbunjena jer nisam bila sigurna o čemu se radi. Prva slika je bila ona sa podmornicom i djetetom u donjem desnom uglu. Kad sam uvidjela uzorak koji se ponavlja kroz cijelu seriju, postalo mi je sve jasnije.

Holografi.

Naravno, razmatranju ovih radova se može pristupiti s dvije strane. S jedne strane, ako ćemo biti potpuno fanatično usmjereni prema SF-u, možemo raspravljati o holografskim sobama poput onih koje se nalaze na *Star Trek* brodovima i tu može krenuti razvijanje priča. No, nije to ni toliko daleko od istine, ako holograme zamislimo kao projekcije svojih misli, odnosno imaginarne stvarnosti koju sami sebi predočujemo. A time dolazimo do drugog "jednostavnijeg" tumačenja – igra, mašta, dijete.
Konkretan i odličan primjer za to su tri slike na kojima se pojavljuje drveće. Na jednoj sjedi dječak sam usred te "šume", na drugoj su dvojica iza, a na trećoj je ubačena sasvim neuklopljiva slika dječaka koji sjedi u auto sjedalici. Naravno da svaka od ovih slika nosi priču za sebe, ali povezuje ih taj pomalo mračan motiv velikog drveta.
Prva spomenuta slika se vrlo lako može povezati s imaginarnim svijetom, odnosno s razvojem svijeta mašte jer svi znamo koliko (pogotvo djeca) imaju bujnu maštu. I pitanje je što nam sve može pobuditi maštu, a i što će svatko od nas iščitati iz ovih slika. Paralelna stvarnost je poveznica među ovim radovima, a iz svake slike se može izvući nepregledan spektar priča. Ne moraju to biti stvarni paralelni svjetovi, mogu biti i imaginarni.

A mogu biti i holografi.

Jesam li samo ja?

U radne naslove ulazi puno toga.

Značajan Drugi, u ovom slučaju nije nacrtan, nacrtan je sudrug, sudionik. Antropologiju nećemo uzimati u obzir.

Mogući radni naslovi su:

I ispod uređenosti je smrt
Pod morem je podmornica
Instinkt je taj koji gleda
Dok tražimo, dok mislimo
Pravila i/u čistoći
Sumrak život ili Mrak je prirodan
Sve je u svemu
Slobode
Omeđenosti
Svijet u svijetu
Prazno pecanje
Izmaknutost detalja
Hvatanje balončića kod odraslih muškaraca
Pravila i zadanosti
Caught in a loop of anxiety

Važan Drugi je promatrač. Na njemu je odgovornost za vitalnost mogućeg, u radu, u crtici, u riječi. Sve je u izmjenama. Sve je u dogovoru. Crte strukturiraju granice unutar kojih imenujemo i oblikujemo načine i živote, sami...

Rad Martine Miholić možda govori i o tome. Uvijek govorimo o životu, zar ne? I o smrti, naravno. No, zar se to nije već odavno stopilo? Ujednačilo? Kod Martine jest.

S ljubavlju,

Srđan Sandić

U seriji kompjuterskih crteža, linearnih i pročišćenih od suvišnih detalja, dominiraju ljudske figure koje su postavljene u sterilan, gotovo prazan prostor. Figure kao da podilaze ograničenju okoliša te se snalaze i prihvaćaju granice u kojima su postavljene. Martina prikazuje samo potrebne elemente okoliša koji su dani ljudskoj figuri da komunicira u zadanom prostoru. Martinini crteži pričaju intimne priče, zaustavljene trenutke ljudske sreće. Istovremeno ograničene prostorom one ističu zarobljenost čovjeka u današnjem vremenu: pripadanje sustavu koji kroji politika i svjetske sile, ovisnost o povezivanju i komunikaciji putem elektronskih medija i mreža, želju čovjeka da se istakne u cijelom sistemu. Martina zapravo prikazuje trenutke iz svakodnevnog života malog čovjeka, koji su danas marginalizirani i svedeni na bezvrijedno. Kao što pojedinac pokušava savladati prostorne granice u kojima se nađe i pozicionirati pripadnost unutar sustava, tako i ovi crteži pokušavaju istaknuti pojedinca kao element koji je nezaobilazan da bi sustav funkcionirao. Čovjek zaustavljen u intimnom trenutku i prostoru kao da istražuje već istražene granice kako bi se ponovno uklopio u nešto čemu odavno pripada.

Na slici je prikazana nekakva soba u kojoj sjedi dječak u dječjoj stolici. Ta soba se nalazi na „brdu“. U daljini vidimo nekakve loptice. Soba pušta korijenje. Na zidovima je naslikano drveće i neka zgrada. Ispred zgrade se nalazi nekolicina ljudi. Tlo na kojem sjedi dječak je valovito, tj. ima stepenice, a ispod njega je još jedno tlo, tj. pod. Mislim da slika pokazuje kako je dječak izoliran od ostatka društva, tj. da nema prijatelja.

Toni Visković

Autorica gradi dramu iz točke presijecanja dva pogleda; našeg pogleda promatrača i onog likova sa prikaza. Na samim prikazima subjekt je tek sporedna činjenica koja izrasta ili se zapravo već dezintegrira u beskrajnoj mreži preciznog koordinatnog sustava.

Likovi djeluju živo i zaokupljeno, ali promatrani s distance čine se više kao fragmenti, zalutali dijelovi spajalice ili slučajne pogreške programskog sustava, nego kao glavni protagonisti prikaza.

Njihov je pogled zaokupljen detaljima subjektivnog repertoara. Nalazeći se unutar samog sustava, nemaju distancu potrebnu da osvijeste svoj programirani habitat, da vide prizor koji gledamo mi. Ali, njihov pogled je možda i naš pogled dok promatramo izložbu. I to je ono što stvara nelagodu kod sučeljavanja s predstavljenim prizorima.

Jesu li to prizori programirane svakodnevice, očišćeni od subjektivnog pogleda?

Slika prikazuje akvarij u kojem plove dva čovjeka u ronilačkim odijelima. Podsjećaju me na zatvor, ti ljudi traže izlaz. Ambijent je sjetan i monoton. Ljudi izgledaju kao da su u izlogu. Prepušteni su sami sebi, bore se za opstanak budući da oko njih nema ničega. Slika mi djeluje kao eksperiment u kojem se testira izdržljivost. Biljke izgledaju umjetno i kao da su naknadno dodane na sliku. Slika me se nije previše dojmila jer nema neku svoju osobitost i izgleda umjetno.

Viktor Gregol

“A tree in a box was never a soft idea to have in mind. The clash with the limitations of growth take us to a discussion about space itself and, therefore, the diverse ways to grow in it. But when other elements are also found in the same box, on which we refer to the gallery space as box, one can find himself in an imaginary world or, better yet, a world of created imaging that relate as real elements.

One could refer to the Martina’s work as a window to the inside reflecting, not only the contemporary issue of the art in public space and about public space, but as well the metaphor of a rearview window to the artist’s inspirations. In fact, the topological paradoxes of outside inside descriptions reveal the line that leads us in rather then out.

This paradox is brought up even further when one sees himself bellow a submarine that is about to come up to the surface turning the celling of the gallery space into the water surface. This can also be suspected by the boxes playing the outside in out. May it be a travel to Martina’s subconscient?”

Joao Paulo Nasri

Prvo što osjetim gledajući radove seksi profesorice M.M., jest jaka suvremenost. Ovi radovi, osim što su sami po sebi vrijedna umjetnička djela u bilo kojem vremenskom kontekstu, iznimno odišu trenutnim, a slutim i budućim, tendencijama. Osjećam trenutak na svjetskoj umjetničkoj sceni, koji je seksi profesorica M.M. preko svojih ruku, svoje osobnosti i svojih emocija pretočila u specifična djela. To je jedna od stvari koje ovu autoricu izdižu iznad prosjeka: njezina je umjetnost ujedno i njezina interpretacija sadašnjosti, a da bi umjetnik uspješno interpretirao sadašnjost, mora je živjeti. Poznavajući seksi profesoricu M.M., privatno, znam da je ona itekako živi, na sve moguće načine. Ona akumulira velike količine iskustva, koja se tada svjesno ili nesvjesno pretaču u njezina djela i pridodaju im na kvaliteti. To je nešto na što bi se svi naši umjetnici, bilo koje dobi, mogli ugledati. Na to i na činjenicu da je uz ovako kvalitetne radove M.M. i dalje seksi profesorica.

Andrej Mećava

Rođena 1981. u Zagrebu

2002. stipendistica je CEEPUS-a na Academy of Fine Arts and Design u Bratislavi, Slovačka
2004. diplomirala na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu u klasi profesora Ante Kuduza
2004. članica HDLU-a
2005. Top graduates – Printmaking and photography-International Print Society in Krakow
2006. član umjetničke skupine Project 6
2007. postaje umjetnička ravnateljica Test!-a (Međunarodni festival studentskoga teatra i multimedijalnih umjetnosti)

Izlagala na brojnim skupnim i samostalnim izložbama te sudjelovala na umjetničkim projektima u zemlji i inozemstvu.

Kontakt:
Martina Miholić
martina.miholić@gmail.com
+385 91 535 61 64

Martina Miholić
Katalog – Naputak za približavanje / Perspektive S
2010. Zagreb

Izdavač:
Martina Miholić

Za izdavača:
Martina Miholić

Uredila:
Martina Miholić

Postav izložbe:
Martina Miholić, Projekt 6

Tekstovi:
Alma Trauber, Andrej Mećava, Dan Ph, Daniel Grieshofer, Darjan Car, Denis Petricic, Dejana Petricic, Dinko Sinovčić, Dora Budor, Filip Kardum, Filip Martinović, Goran Milaković, Goran Ristić, Gordan Poljak, Igor Pavlović, Iva Bunčić, Ivana Barišić, Ivana Pinter, Ivo Toplak, Jelena Kovačević, Joao Paulo Nasri, Josip Bobek, Jurica Vranješević, Karla Šuler, Katja Bednjanec, Kristian Trkulja, Larisa Burić, Leonardo Manin, Maksimilijan Ferjanić, Marina Mesar, Marijan Vrbančić, Marko Petrić, Nika Baričić, Nikolina Sliško, Nina Bešlić, Ninoslav Križić, Pavel, Petra Komadina, Robert Hržić, Sanja Mataga, Srđan Sandić, Tea Hatadi, Toni Visković, Tonka Maleković, Viktor Gregol, Igor Kuduz

Lektura:
Sanja Mataga

Dizajn:
Igor Kuduz *pinhead

Naklada:
???

Tisak:
Tiskara Zelina

Projekt je ostvaren zahvaljujući financijskoj potpori Ministarstva kulture Republike Hrvatske i Gradskog ureda za kulturu, obrazovanje i šport